

Jo, ¡Qué noche!

Afterhours, Martin Scorsese, 1985

Un film que tracta la nit *underground* de la ciutat de *New York* des d' un punt de vista còmic. Tota l'acció passa al *Soho*, un dels barris amb l' atmosfera més irreal de la ciutat.

Una nit qualsevol, Paul Hackett, un informàtic solitari, amb una vida bàsicament «gris», es veurà arrossegat, a causa de l'aparició d'una noia molt estranya a la seva vida, per tot un seguit de peripècies on entrarà en contacte amb el món de les cambres de bars nocturns, escultores sado-masoquistes, *punkies* drogo-addictes i tot un seguit de gent noctàmbula que pul·lula pels mis-teriosos carrers del *Soho*, de la gran ciutat.

La pel·lícula és tota una demostració de narració frenètica, tot i que potser té un ritme massa lent per la velocitat que normalment tenen les comèdies esbojarrades. Són tot un seguit d'històries diferents, però amb un mateix fil conductor, posades una darrere l'altra, de tal manera que la narració comença amb un ritme relaxat i va pujant a poc a poc, encadenant les històries, fins arribar al clímax, molt ben aconseguit, on s'acaba la relació de Paul Hackett amb el món nocturn. Tot torna a l'avorrida normalitat diària, com si no haguess passat res.

El film a part de ser una comèdia desenfrenada, també té un punt crític i surrealista, tot i que al final bé podria ser de *Keaton*. Una comèdia surrealista, però basada en la més pura relitat *downtown* de Manhattan.

En aquest film la història del qual, aparentment, no aporta res de nou, Scorsese fa tota una demostració de com fer bon cine, amb un actor

principal gairebé desconegut: Griffin Dune; un Linda Fiorentino que fa a la perfecció el seu paper d'artista excèntrica i una Rosanna Arquette que ja es perfilava com la bona actriu que és avui en dia, sempre dins dels circuits no comercials. Scorsese fa tot un exercici de narració i aconsegueix que un projecte no molt esperançador a primera vista, sigui una de les pel·lícules imprescindibles de veure per a tot bon cinèfil.

Martin Scorsese

Va néixer a Flushing, *New York*, el 17 de novembre de 1942, però els seus pares es van traslladar al ghetto italià el 1950. Com que la seva asma li impedia jugar amb els altres nens com un més, el seu pare el portava almenys dos cops per setmana al cine, i ja de petit feia *story-boards* de pel·lícules imaginàries. Als 14 anys va decidir de fer-se sacerdot, però els seus amics i les pel·lícules que veia als cinemes del carrer 42 van acabar interessant-li més que la religió. La visió dels films de la «Nouvelle vague» francesa li va permetre entendre que era possible realitzar pel·lícules personals amb molt pocs recursos. Els inicis de la carrera, com a realitzador, de Martin Scorsese són la consolidació d' un perfil creatiu. En aquest període cal destacar «Who's That Knocking at My Door» estrenada el 1968 i sobretot «The Big Shave» que va causar sensació en el festival de

cinema experimental de Knokkele-Zoute (Bèlgica).

El 1972 realitza «Boxcar Berta», una mirada violenta sobre els sindicats i altres marginats de la gran depressió. El 1973 arriba «Malas calles» amb Harvey Keitel i Robert De Niro, un relat que tracta de la petita Itàlia d'on Scorsese donarà a conèixer alguns dels seus trets més característics i que seguiran definint-lo al llarg de tota la seva carrera.

La pel·lícula que el confirma com un dels grans cineastes del cinema mundial, és «Taxi Driver» estrenada el 1976. A part de dedicar-se a la realització, també ha conreat la producció i la interpretació, tot un complet per a un gran del món del cel·luloide, que ha fet documentals com el de Giorgio Armani i videoclip com «Bad» i «History» de Michael Jackson. El film més representatiu de tota la seva filmografia és «Toro Salvaje» del 1980, que és la biografia del boxejador Jack La Motta. Aquest film va ser guardonat amb una llarga llista de trofeus, i encara avui és recordat perquè és on es crea la relació, cinematogràficament boníssima, entre De Niro i Pesci.

El film que avui veurem no és una de les obres més reconegudes d'aquest realitzador, però sí una de les úniques incursions serioses en el gènere de la comèdia, i una de les poques cintes que té d'aquest estil. Un crític de

l'època diu: «Si Kafka estigués viu, fos realitzador de cinema i hagués de fer un remake de *El mago de Oz* probablement filmaria quelcom molt semblant a aquesta pel·lícula».

Tota una obra mestra del surrealisme americà, realitzada per un dels grans del cinema mundial.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Realització: Martin Scorsese

Guió: Joseph Minion

Producció: Robert F. Colesberry,
Griffin Dunne, Amy Robinson,
Deborah Schindler

Fotografia: Michael Ballhaus

Muntatge: Thelma Schoonmaker

Música: Howard Shore

Equip artístic

Griffin Dunne: Paul Hackett

Rosanna Arquette: Marcy

Verna Bloom: June

Tommy Chong: Pepe

Linda Fiorentino: Kiki Bridges

Teri Garr: Julie

John Heard: Tom el Bartender

Cheech Marin: Neil

Catherine O'Hara: Gail

Dick Miller: Mozo

Will Patton: Horst

Robert Plunket: Street Pickup

Bronson Pinchot: Lloyd

Rocco Sisto: Caixer del Coffe Shop

Larry Block: Taxista

Filmografia

1968

Who's That Knocking at My Door?

1970

Street Scenes

1972

Boxcar Bertha

1973

Mean Streets

1973

Badge 373

1974

Alice Doesn't Live
Here Anymore

1976

Taxi Driver.

1977

New York, New York

1978

The Last Waltz

1980

Raging Bull

1983

The King of Comedy

1985

After Hours

1986

The Color of Money

1988

The Last Temptation of Christ

1989

New York Stories

1990

Goodfellas

1991

Cape Fear

1993

The Age of Innocence

1995

Casino

1995

A Personal Journey with Martin
Scorsese Through American Movies

1997

Kundun

1999

Bringing Out the Dead
Mio viaggio in Italia

2002

Gangs of New York